

Шахи допомагають і в дзюдо

На перший погляд 14-річний Северин СМІКАЛО з Рівного нічим не відрізняється від своїх однолітків. Але під час розмови з ним стає зрозуміло, що цей хлопчина не по роках розважливий і далекоглядний. Усе тому, що з самого дитинства Северин грає в шахи. А торік він здобув титул кандидата в майстри спорту.

шахи, бо він хоче, але каже, що мама не пускає». Довелося офіційно дати згоду.

– Ти й досі займаєшся в цьому гуртку? Скільки часу в тебе йде на тренування?

– Здебільшого займаюся вдома сам. Іноді користуюся книжками, часто переглядаю цікаві партії в інтернеті. Намагаюся тренуватися щодня як мінімум три-чотири години.

– Северин часто зловживає, і шахам приділяє більше часу, ніж шкільним урокам, – додає мама. – Коли все тільки починалося, ми з ним домовилися, що шахи не будуть заважати навчанню. Я розумію, що це йому цікаво, і він,

якби мав можливість, постійно грав би. На день народження він ніколи нічого не просить, єдине – якщо є можливість, поїхати на черговий турнір. А ще ж він займається дзюдо. До речі, каже, що йому шахи і в дзюдо дуже допомагають, бо може прорахувати наперед крок суперника.

– Школа, шахи, дзюдо... Чи є у тебе взагалі вільний час?

– Зазвичай після уроків можу поговорити з друзями, але недовго, бо поспішаю на тренування. Серед однокласників також є спортсмени: плавці, баскетболісти. Вони теж багато тренуються, часто їздять на змагання.

Тому всі з розумінням ставляться до того, що в мене обмаль часу на те, аби просто погуляти.

– Ти часто береш участь у турнірах і змаганнях. Які з них тобі запам'яталися найбільше?

– Торішній турнір у Львові. Він тривав дев'ять днів. Там я здобув своє звання кандидата в майстри спорту. Пам'ятаю свої перші турніри, які підштовхнули до подальших, більш ґрунтовних занять шахами. Так, у свій перший півфінал 2016 року я переміг і всіх здивував своєю грою. Це був мій перший досвід, коли всі кандидати грають проти тебе. Взагалі більше люблю грати в дорослих категоріях проти більш досвідчених шахістів. Влітку збираюся на міжнародні змагання в Болгарію.

– На кого з відомих гросмейстерів ти хотів би бути схожим?

– Найбільше мені подобається стиль Бобі Фішера і Гарі Каспарова, хоча вони дуже різні. Якщо Гарі грає агресивно, за його партіями цікаво спостерігати, вони дуже динамічні, то Фішер більш традиційний, але завжди реалізовує перевагу.

– Ти себе бачиш у майбутньому професійним шахістом?

– Так, я цього хотів би, бо це важливо – займатись улюбленою справою. Але планую також здобути професію юриста.

Насамкінець питаємо у пані Алли:

– Чи важко бути мамою спортсмена-чемпіона?

– Крім Северина, у нашій родині ще двоє синів: 12-річний та 5-річний. Важко було, коли вони були маленькі, адже між першими дітьми тільки два роки різниці. Тепер вони вже дорослі, самостійні. Як ви зрозуміли, шахи Северин обрав сам, нам залишилося тільки підтримати його морально та фінансово.

А от Назара на дзюдо ми самі відправили, щоб мав додаткову фізичну активність, бо дуже вже полюбляв усілякі солодоші. І вже його тренерка нам зателефонувала і сказала, що в нього є хороший потенціал, який треба розвивати. Тепер Назар теж професійно займається дзюдо, готується до здачі нормативу кандидата в майстри спорту.

До слова, Северин хоч і пізніше став ходити на дзюдо, але теж має непогані результати, здобуває один пояс за іншим. Найменший поки не визначився, чим буде займатися, але вже бачимо, що це точно не буде ні дзюдо, ні шахи.

Я рада, що мої діти знайшли собі заняття до душі, тішуся їхніми здобутками і кубками. Як мама, я завжди спокійна за хлопців, бо знаю, де вони і чим займаються. Розумію, завжди так не буде, вони дорослішають, але впевнена, що з ними все буде гаразд.

Софія КАТЕРИНЧУК

– Северине, насамперед скажи, звідки в тебе таке цікаве ім'я?

– Так мене назвав тато, на честь українського гетьмана.

– З чого почалося твоє захоплення шахами?

– Почалося все з того, що я вдома знайшов коробку з настільними іграми і мене серед іншого найбільше зацікавили шахові фігурки. Почав розпитувати тата, і він мені першим розповів про цю гру, показав, як рухаються по дошці фігури. Пригадую, що навіть ще коли був зовсім малим, то любив спостерігати, як грає в шахи тато.

– Северин хотів ходити на шахи з першого класу, але я йому не дозволила, бо переживала, що йому буде важко одночасно опанувати і шкільну науку, і шахову, – долучається до розмови мама Северина, Алла. – Проте, що він потай від мене таки записався на гурток у школі, я дізналася вже аж на початку наступного навчального року. Мене запросив на зустріч директор школи Петро Миколайович. Пригадую, йду і переживаю: що вже таке міг витворити син, що мене в школу викликають? А директор мені каже: «Хочу просити у вас дозволу, щоб Северин ходив на